

En kvindelig Journalist.

Miss Mary Frances Billingstone er en af de to eller tre kvindelige Journalister, der har haft mest Held med sig i hele Storbritanien. Hun har bevist, hvad kun faa Redaktører indtil nu har villet indrømme kan være muligt, nemlig, at Kvinder kan være udmærkede Reportere, idet de i Følge hele deres Naturel aldrig tager fejl af Tid og Lejlighed. Alt for ofte bliver de kvindelige Medlemmer af den journalistiske Stab kun taget i Brug, naar der er Tale om et Arbejde af en specifik kvindelig Natur. I Amerika er det for længst bleven klart for Udgivere og Redaktører, at Journalistiken er et Felt, der maa staa lige aabent for Mænd som for Kvinder, og at der er Ting, hvori en kvindelig Journalist kan have Held med sig, medens hendes mandlige Kammerat har ganske det modsatte, netop fordi han mangler nogle specielle kvindelige Egenskaber.

I Chalbury, en køn lille Landsby i Hjertet af Dorsetshire, er Miss Billingstone født, og der tilbragte hun sin tidligste Ungdom. Den første Artikel, hun offentliggjorde, var i „Globe“, den handlede om „De sidste Hjælpeskilder“, og i nogen Tid vedblev hun stadigt at skrive om dette Æmne.

Tilfældet gjorde hende nu bekendt med Mr. Passmore, Ejer og Udgiver af „The Echo“; han tilbød hende en fast Stilling ved sit Blad og bragte hende til London; men længe før hun kom til Hovedstaden, fortjente hun tilstrækkeligt til sit Ophold og havde tilfulde bevist, at hun var i Besiddelse af det rette journalistiske Instinkt.

Efter at have udført et storartet Arbejde ved „The Echo“, kom hun i Berørelse med „The Sunday Times“, hvor hendes malende Artikler om Livet saa vel i West- som i Eastend, set fra de forskelligste Sider, vakte stor Opmærksomhed og blev optaget og omtalt i en hel Del andre Blade. Da „The Daily Graphic“ startede, blev Miss Billingstone nævnt som en af de bedste Reportere i London, og hun knyttedes straks til Bladet. Skønt hun endnu fortsætter med sine Artikler i „The Sunday Times“ og andre Blade, saa er hendes Hovedarbejde dog ved „The Graphic“, der fra sit første Nummer og indtil nu har vist sig at være i alle Henseender udmærket Blad.

Miss Billingstone arbejder med Iver og Lyst, hun elsker sin Stilling; men hun paa- staar, at Journalistiken, saaledes som den forstaas af Mænd, er en Stilling, som kun paa et meget begrænset Omraade kan indtages af Kvinder.

Hun erklærer, at hvis Kvinder kun vilde forstaa at indtage deres rette Stilling i Pressen, saa vilde de faa mere end nok af Arbejde uden at behøve at opvække Mændenes Jalousi, og hun betoner særligt, at enhver Kvinde, der ofrer sig for Journalistiken, maa være sikker paa, at hendes Helbred kan strække til.

Det er jo nemlig saaledes ved de store Blade og ved første Klasses Journalistik, at Reporterne maa være rede til Tjeneste, er den end nok saa anstrengende, saa vel ved Dag som ved Aften og Nat. Derfor er det, at Helbredet er af saa stor Betydning.

Imidlertid har nu Miss Billingstone leveret det bedste Bevis paa, at en kvindelig Journalist

kan være saa flink og dygtig en Reporter som nogen Mand. Hendes høje, smukke, velklædte Skikkelse kan man møde snart her, snart der og alle Vegne; snart paa en Skole i Whitechapel, saa til et kongeligt Bryllup eller en sølsom religiøs Ceremoni. Hun var den eneste kvindelige Journalist i Sandringham, da Hertugen af Clarence døde, og der er næppe en vigtig Begivenhed eller andet lignende, som har fundet Sted i de sidste Aar, uden at hun har været til Stede paa sit Blads Vegne.

Hun hylder ikke den nyere journalistiske Methode, og de transatlantiske Blade er hende en Vederstyggelighed, ej heller arbejder hun for Kvindernes Frigørelse, idet hun mener, den ganske uvilkaarligt vil komme af sig selv, naar først disse ved Eksemplet viser, at de er Mandens Lige i Arbejdsomhed og Dygtighed. Hun er stolt af at være „kvindelig“ i Ordets fulde gammeldags Betydning, og det er ikke alene i Teori, at hun er en god Husmoder, thi hun kan baade bage, koge og stege.

Farerne ved Kvindens Emancipation.

Naar et Skrift kan udsendes med en glimrende anbefaling af Gladstone, saa kan det al Tid gøre Regning paa en vis Opmærksomhed. Men selv om Gladstones Navn ikke havde staaet paa Fru Adele Crepaz' lille Bog med ovenstaaende Titel, vilde den alligevel have vakt megen Interesse, ikke mindst fordi den kommer fra Tyskland, hvor man véd, at Kvinderne gennemgaaende staaer længst tilbage med Hensyn til social Ligestilling med Manden, og hvor man ikke har nogen Literatur i den Retning.

Det mest interessante ved Bogen er, at den fremkommer som en Advarsel mod Kvindebevægelsen og i Grunden er det mest glimrende Forsvar for Kvindens Menneskeret.

Fru Adele Crepaz giver nemlig i første Del en sympatetisk Skildring af de Fremskridt, der er sket med Kvinderne, viser, hvorledes de er i Stand til at paatage sig de store Opgaver, fortæller at de har større Energi, mere Æresfølelse end Manden, og hvorledes de Kvinder, der hidtil er kommen frem som Læger, Lærerinder og Advokater, overstraalet Manden. Men da det nu er hendes Opgave at skrive om *Farerne* ved Kvindeemancipationen (og det var vel ogsaa den heldigste Titel hun kunde give sin Bog, hvis hun ønskede den læst i det reaktionære Tyskland), saa maa hun søge sig nogle af disse Farer op, og hun har da med inderligt Velbehag kastet sig over Moderligheden. Fruen kører da op med de hos os saa kendte Fraser lige fra Hjernens Lidenhed hos Kvinden til hendes store „Opdrager- evne“.

„Kvindeemancipationen i den nyeste Bestræbelsesaand vil føre til Cølibat, fordi Kvindens aandelige Natur ved den ny Levevis, Studiet og den selvstændige Livsstilling maatte forandre sig. Kvindens Ligestilling med Manden vilde undertrykke hendes kvindelige Egenskaber og ophæve de Modsætninger, der udgør det tiltrækkende mellem de to Køn. Manden søger efter Anstrængelserne og Sindsbevægelserne i sit Kald Opmuntring og Beroligelse i sin Hustrus Selskab. Kvinden vil blive Mandens Kammerat, ikke mere

hans sande Hustru“ siger Forfatterinden, og videre:

„Og naar Sangen er forstummet, Lyren sønderbrudt — hvem røgter da Idealismen, den guddommelige Gnist, der begejstrer til det store og herlige!“ — — —

Fru Adele Crepaz frygter, at kommer først Kvinderne ud i Samfundet, faar de ingen Lyst til at gifte sig, hun siger derfor videre:

„Den unge Pige vil sige til sig selv: Jeg har min Stilling og mit Livsunderhold, jeg er vant til at leve som jeg vil og at nyde Livet — hvorfor skulde jeg da underkaste mig Ægteskabstvang?“

Forfatterinden gaar da over til at omtale Opgaven som Moder. „I sit Barns Hjerte finder Moderen Erstatning for alt, hvad Livet nægter hende. Barnets Fremtid er hendes. Moderlykkens Blomst har en saa sød glemselbringende Duft, o. s. v. o. s. v.“

Alle slige Udtalelser har naturligvis glædet gamle Gladstones Hjerte, der ogsaa nu selv er kommet i Tanker om, at han er gaaet for vidt i sit Forsvar for Kvindens Ligestilling, og Bogen vil glæde mange andre Mænd, som er af den samme Mening som Gladstone, at vel skal Kvinden udvikles og have Ret til Deltagelse i de sociale Opgaver, men vel at mærke for yderligere at forskønne og berige Mandens Liv — paa hendes egen Lykke agtes der ikke.

Alligevel er Fru Adele Crepaz' Bog en farlig Bog, thi den virker æggende og overbevisende paa Kvinderne om det berettigede i Fordringen om Kvindens Ligestilling i det sociale Liv.

Vi er nærvæd at tro, at Forfatterinden har spillet Kvindesagens Modstandere et Puds.

Bogen er udkommen paa Dansk paa Mackesprangs Forlag. J. M.

Offentligt Møde.

Vi henleder Opmærksomheden paa Kvindelig Fremskridtsforenings offentlige Møde Mandagen den 17. Kl. 8^{1/2} Skindergade 9.

Det er det sidste offentlige Møde i Vinter, saa Kvindelig Fremskridtsforening, som hver Gang har haft talrig Tilslutning til sine Møder, forventer, at Medlemmerne ikke vil lade Foraarsluften virke paa dem til at forsømme denne gunstige Lejlighed til at høre to af vore bedste Kvindesagsvenner; især da det er første Gang, Hr. Trier taler offentligt siden hans Indtrædelse i Borgerrepræsentationen.

Emnet vil blive: „En splittende Magt i Samfundet“.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Oversat af Sofie Horten.

En Vogns fjerne Rullen afbrød hendes Tales Strøm. Hun styrtede ud paa Vejen og raabte glædestraalende: „Ja — ja — ja!“ Fru Mariane stod allerede ved Siden af Anna og lagde sin iskolde Haand paa hendes Skulder, for at holde sig oprejst. Nogle Minuter stod hun ubevægelig. Vognen nær-